

Arrest

nr. 214 932 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
dochter X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekster haar huidig achtste verzoek steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet. Zij verwijst opnieuw naar haar eerdere verklaringen betreffende haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België en haar geloofsovertuiging. Zij herhaalt tevens dat zij niet wil dat haar dochters verplicht worden om een hoofddoek te dragen en dat zij wil dat zij een goede opleiding krijgt. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij nog steeds door haar familie bedreigd wordt omdat zij christen is. In het kader van het derde verzoek van eerste verzoekster nam de commissaris-generaal een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon gehecht worden aan haar bewering als zou zij en haar echtgenoot tot vlak voor hun vertrek naar Europa in Iran hadden verbleven, zonder enige band met Kabul te hebben. Ook aan het door hen ingeroepen grondconflict in de provincie Ghazni kon geen geloof gehecht worden. De overige motieven (hun verblijf in een kerk, het gebrek aan onderwijsmogelijkheden in Afghanistan en de vrouwenrechtensituatie) werden door hen reeds in het kader van hun tweede verzoek aangehaald en waren dus geen nieuwe elementen die de kans groter maakten dat ze een beschermingsstatus toegekend zou krijgen. Het CGVS oordeelde voorts opnieuw dat eerste verzoekster zich met haar gezin in de stad Kabul kan vestigen, wat voor haar een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 152 646 van 16 september 2015. Haar vierde, vijfde, zesde en zevende verzoek werden allen niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Eerste verzoekster tekende enkel beroep aan tegen de beslissing genomen in het kader van haar vijfde verzoek, dewelke verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016.

De Raad stelt vast dat ook tweede verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij in het kader van haar eerste verzoek heeft uiteengezet. Zij herhaalt dat zij nooit in Afghanistan heeft gewoond, dat zij vreest uitgehuwelijkt te worden en vreest gedood te worden door een gewapende groepering of haar familie omdat haar moeder protestants is. Tevens verwijst zij nogmaals naar de vestimentaire voorschriften voor vrouwen in Afghanistan. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door haar aangebrachte elementen reeds beoordeeld werden in het kader van het zesde verzoek van haar moeder.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek legt eerste verzoekster een attest voor van de Iraanse kerk in Kuurne.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid dan wel ongegrondheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoeksters niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeksters zich louter beperken tot een verwijzing naar dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS.

In de mate het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van hun vorig(e) verzoek(en), merkt de Raad vooreerst op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Zo eerste verzoekster opmerkt dat zij onder de behandeling is bij een psychiater en hekelt dat haar de voordeel van de twijfel niet werd toegekend, gaat zij voorbij aan wat de Raad met betrekking tot haar psychische problemen in het kader van haar derde verzoek heeft geoordeeld: "Uit het neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 12) valt verder geenszins af te leiden dat verzoekster last heeft van geheugenproblemen of dat zij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen. Derhalve is een psycholoog, meer nog dan een arts, voor zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook in casu de in het attest gedane vaststellingen (grotendeels) gebaseerd zijn op verzoeksters verklaringen, die echter ongeloofwaardig worden bevonden." Eerste verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen attesten bij die voorgaande beoordeling in een ander daglicht stelt.

In zoverre tweede verzoekster opwerpt als schoolgaand meisje tot een bepaalde sociale groep te behoren en stelt te vrezen te worden vervolgd omdat zij tot een etnische en religieuze minderheid behoort, merkt de Raad op dat het feit tot een bepaalde religieuze dan wel sociale groep te behoren, er

niet automatisch op wijst dat de verzoeker wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt.

De loutere verwijzing naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, vermog niet aan te tonen dat eerste verzoekster daadwerkelijk bekeerd is. Gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van haar vorige verzoeken dienaangaande, heeft tweede verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Haar argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

Waar verzoeksters stellen bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door haar landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoeksters hun vrees in concreto dienen aan te tonen. Verzoeksters blijven hier echter in gebreke nu zij louter verwijzen naar het rapport "Treatment van Returnees". Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoeksters geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij in Afghanistan anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden.

4.2. Waar verzoeksters aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen genomen worden in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeksters aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met verweerder vast dat reeds in het verleden geoordeeld werd dat de stad Kabul voor haar en haar gezin een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeksters brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zo verzoeksters de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwisten en informatie bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Verzoeksters brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. In de mate verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijken verzoeksters geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermog dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 september 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij de vluchtelingenkaarten van de familie hebben neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij Afghaanse vluchtelingen zijn in Iran. Verzoekende partijen vervolgen dat ook niet kan ontkend worden dat eerste verzoekende partij zich bekeerd heeft tot het christendom. Zij leggen foto's neer van een Vlaamse vrouw die haar familie is gaan opzoeken in Iran, en wijzen er op dat zij gesteund worden door de leden van de kerk waarbij verzoekster zich heeft aangesloten. Het bezoek aan haar familie door een lid van haar nieuwe kerkgemeenschap toont haar band aan met deze gemeenschap. Verzoekende partijen wijzen er nogmaals op dat zij geregistreerd staan als vluchteling in Iran, zij voegen bij de foto's tevens een brief van UNHCR, en stellen dat zij nooit in Afghanistan zijn geweest. Tot slot wijst tweede verzoekster als minderjarige op haar moeilijk parcours hier in België en wenst zij te zijn zoals alle andere kinderen. Zij bevestigt dat zij al zeven jaar in een opvangcentrum verblijven, zij thans 14 jaar is en helemaal geen uitstaans heeft met haar land van herkomst.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en het neerleggen van enkele documenten, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 26 september 2018 opgenomen grond.

4.3.1. Verzoekende partijen houden vol heel hun leven lang als Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben gewoond en geleefd. Echter, het in het kader van hun huidig achtste (eerste verzoekster M. Ma.) en respectievelijk tweede (tweede verzoekster, dochter M. Mi) verzoek om internationale bescherming louter vasthouden aan en volharden in eerder (bij vorige verzoeken om internationale bescherming) afgelegde verklaringen omtrent hun verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran, en de bekering van eerste verzoekende partij tot het christendom, is geenszins van aard om de appreciatie en beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming in een ander daglicht te plaatsen. Het is aan verzoekende partijen om mits nieuwe en overtuigende elementen op eerdere gevolgtrekkingen een ander licht te werpen, waar zij in gebreke blijven.

De Raad benadrukt dat in het kader van eerste verzoekende partij haar derde verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 152 646 van 16 september 2015 o.a. werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de opeenvolgende voorgehouden verblijfplaatsen van verzoekende partij en haar gezin in Iran, noch aan haar beweerde onafgebroken verblijf in Iran voor hun vertrek naar België. Er kan, zo werd geoordeeld, geen geloof worden gehecht aan eerste verzoekende partij haar bewering als zouden zij en haar echtgenoot tot vlak voor hun vertrek naar Europa in Iran hebben verbleven, zonder enige band met Kabul te hebben. Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

4.3.2. Wat de door verzoekende partijen ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde en door hen als de Afghaanse vluchtelingenkaarten van eerste verzoekende partij haar ouders/familie aangeduide documenten betreft, waarmee zij willen aantonen dat zij Afghaanse vluchtelingen zijn in Iran, stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat de documenten conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Daarenboven betreft het louter kleurenkopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt overigens dat valse documenten uit Iran gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn en in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat eerste verzoekende partij en haar man er niet voor terugdeinzen om frauduleuze documenten voor te leggen in een poging de asielinstanties te misleiden. Verzoekende partijen slagen er met voornoemde stukken, waarvan de inhoud bij gebreke aan een vertaling een raadsel blijft, hoe dan ook niet in om hetgeen in het kader van hun vorige verzoeken werd vastgesteld met betrekking tot hun beweerde jarenlange verblijf in Iran tot aan hun vertrek naar België, een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, in een ander daglicht te plaatsen.

Wat de ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte brief van UNHCR betreft, stelt de Raad vast dat dit schrijven geen betrekking heeft op verzoekende partijen, doch wel op een zekere mevrouw H. T. waarbij uit niets in het stuk blijkt welke haar link is met de verzoekende partijen. Dit stuk is derhalve ter zake niet dienstig.

4.4. Wat de ter zitting neergelegde foto's betreft, die volgens verzoekende partijen hun familie in Iran tonen tijdens een bezoek van een Vlaamse vrouw, een kennis van eerste verzoekende partij en tevens lid van dezelfde christelijke kerkgemeenschap hier in België, merkt de Raad op dat zo al wordt aangenomen dat de personen die hierop staan afgebeeld daadwerkelijk familie van verzoekende partijen zijn, dit niets bijbrengt aan de vaststellingen dat verzoekende partij en haar echtgenoot niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij tot voor hun komst naar België in Iran verbleven. Zo leest de Raad in voornoemd arrest 152 646 het volgende: *"In deze kan dan ook worden verwezen naar de beslissing van het CGVS dd. 7 juli 2014: "Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u gedurende de laatste zes tot zeven jaar voor uw vlucht gedurende een groot deel van het jaar werkzaam was als mozaïeklegger in Kabul (CGVS E., dd. 03/06/2013, p. 14). U had er als zelfstandige een eigen bedrijf "Afghan Decor" opgericht, had drie tot vier werknemers in dienst en legde voor hooggeplaatste functionarissen zwembaden en jacuzzi's aan en legde ook tegels. U haalt zelf aan volledige systemen in orde te kunnen brengen (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 4). Ook haalt u aan dat het om een goede baan ging.(...)"*.

Hoe dan ook kan louter uit die neergelegde foto's en het bezoek van een Vlaams koppel bij de familie van verzoekende partijen, niet blijken dat eerste verzoekende partij zich effectief en oprecht tot het christendom zou hebben bekeerd. De Raad benadrukt dat in het kader van eerste verzoekende partij haar vijfde verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 176 297 van 13 oktober 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat eerste verzoekende partij haar oprechte bekering niet aantoonde.

Verzoekende partijen slagen er thans, door het louter neerleggen van enkele foto's, niet in hier een ander licht op te doen schijnen. Overigens valt het feit dat verzoekende partijen hun familie een Vlaamse kennis en aanhanger van het christelijke geloof thuis met open armen ontvangt en zij samen vrolijk op de foto poseren, moeilijk te rijmen met eerste verzoekende partij haar verklaringen dat haar familie erg gekant is tegen haar bekering en enkelen, zoals een broer, haar hiervoor reeds zouden hebben bedreigd.

4.5. Verzoekende partijen gaan ter zitting niet in op en ontcrachten, noch weerleggen dan ook geenszins de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt dat *"Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad samen met verweerder vast dat reeds in het verleden geoordeeld werd dat de stad Kabul voor haar en haar gezin en redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Verzoeksters brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zo verzoeksters de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwisten en informatie bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Verzoeksters brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken."*

4.6. Met het algemeen betoog dat tweede verzoekende partij hier in België al een moeilijk parcours heeft afgelegd, dat zij 14 jaar oud is en al de helft van haar leven jaar in een opvangcentrum verblijft, hetgeen begrijpelijkerwijze niet evident en geen ideale situatie is, dat zij wenst te zijn zoals alle andere kinderen, en dat zij helemaal geen uitstaans heeft met haar land van herkomst, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in hun land van herkomst, Afghanistan, een risico lopen op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dat zij hun leven er niet kunnen hervatten. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in beschikking van 26 september 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS